ఆమె ఒక జాతి మనిషి

రచయిత:

ఆకుండి సత్యనారాయణ

[గతసంచికకుతరువాయి.]

ఆమాటపైని

'అవును; ఎంతగొప్ప కళావిదులైనా అంతకంటె చేసేదేమీలేదు. ఇతరుల స్వభావాలను ఎంతో సహజంగా చిత్రిస్తున్నట్లు వారు భావించిందల్లా తమ అనుభవాలనుబట్టి వారి స్వభావాలను గురించి తమకు ఏర్పడ్డ అభిప్రాయాలేకాని వారి నిజస్వభావాలెంతమాత్రంకావు. ప్రతీకవీ తను సృష్టించిన ప్రతీపాత్రద్వారా తన ఆలోచనలనే, తనభావాలనే, కేవలం తననే వ్యక్తీకరించుకుంటాడు. అయితే గొప్పతనమంతా తను అనుభవించినదానిని సహజంగా వెలిబుచ్చగలగడంలోనే ఉంది - కాని అలాగున వెలిబుచ్చగలిగేవారే మనలో చాలా అరుదుగాఉన్నారు. అందుచేతనే మనకథలు ఇంత అస్వాభావికంగానూ, కల్పితములవలెనూ గోచరిస్తున్నాయి.' అన్నాడు శర్మ.

దానిపైని 'అవును; మనసులోని భావాలనన్నిటినీ వ్రాతలమూలాన సరిగా వ్యక్తపరచడం చాలాకష్టం. నిజంగా ఆలోచిస్తే హృదయంలోని భావాలను వ్యక్తపరచడానికి తగిన శక్తి మనకున్న సంజ్ఞలకు—మాటలకు, వ్రాతలకు—లేదేమోననిపిస్తుంది. అందుకే మహాకవుల హృదయాలను వారి వ్రాతలమూలాన గ్రహించడం అసాధ్యమేమోనని కూడా ఒక్కొక్కప్పుడు అనిపిస్తూ ఉంటుంది.' అన్నాడబ్బాయి.

ఇలాగున వారిరువురూ మన సత్త్వానికి సంబంధించిన అనేకవిషయాలనుగురించి చాలావరకు మాట్లాడుకున్నారు. ఇంతలో గడియారం పదకొండు కొట్టినందున హోటలుకు వేళ మించిపోతుందని అబ్బాయి లేచాడు. మిగతావారుకూడా అతని వెంటనేలేచి హోటలువరకు అతణ్ణి అనుసరించి తిరిగి సాయంత్రం కలుసుకుందామని చెప్పి అబ్బాయివద్ద శలవు తీసుకుని వెళ్లారు.

అబ్బాయి హోటలునుంచి ఇంటికి వెళ్లేసరికి పన్నెండు దగ్గిరయింది. గతరాత్రల్లా సరిగా నిద్రలేనందునా, భోజనానంతరం ఒక గడియ పడకవేయడం అలవాటులోకూడా ఉన్నందునా విశ్రాంతికై వెంటనే మంచంపైని వెన్నువాల్చాడు.

ఆనాటి మధ్యాహ్నం ౧ంటిగంటకల్లా అబ్బాయి మేలుకుని ఎప్పటికంటె నీటుగా తయారయాడు. పెట్లో సరస్వతిని తీసి మేజాపై నిఉంచి చేత నేదో నవల పుచ్చుకుని విశాలంకోసం ఎదురుచూస్తున్నాడు. గడియారం రెండుకొట్టింది. ఇంకో అరగంటలో విశాలం వస్తుంది. వెనకటిరోజునకూడా రానందున ఆదినం కొద్దిగా ముందుగానే రావచ్చును. రెండుంపావయింది. ఇంకోపావుగంట. అంతే. ఆమె వస్తుంది...

తనవ్యాసం సరస్వతిలో పడ్డందుకు తను పొందుతున్న ఆనందాన్నిగాని, దానిని ఆమెకు కనబర్చాలని తను పడే ఆతృతగాని ఆమెకెంతమాత్రం తెలీనివ్వకూడదు. అదేమంత గొప్పవిషయం కానట్లు, తన కాధ్యానమే లేనట్లు గోచరింపచెయ్యాలి. ఇలా భావించి మేజాపైని ఎదురగాఉన్న సరస్వతిని మరీమూలకు నెట్టి దానితలంపే తనకు లేనట్లు పుస్తకంవంక చూస్తూ కూచున్నాడు.

తనకంత ఆనందాన్ని, గౌరవాన్నిచేకూర్చిన ఆపత్రిక విషయమై తన ప్రవర్తన ఏమైనా ఉచితంగా ఉందా ? అది అతని అవిశ్వాసాన్ని, అకృతజ్ఞతను తెలియజేయదా ? ఏమో అతని కాతలంపే కలుగలేదు. ఇంతకూ అతడు దానిని నిజంగా తృణీకరిస్తున్నాడా? బాహ్యంగా దానిని నిర్లక్ష్యంచేసినట్లు దూరంగా నెట్టివచ్చును. కాని మనసులో సర్వదా దాన్నిగురించే తలపోస్తున్నాడు. దానినే స్మరిస్తున్నాడు. దాని రూపాన్నే చిత్రించుకుంటున్నాడు. అతడుచూస్తున్న నవలలో కూడా అతనికి తన కథతాలూకు శీర్షిక, తన పేరు, తనరచనలోని పంక్తులే గోచరిస్తున్నాయి.

ఆమెరాగానే సరస్వతినిచూసి 'కొత్తదేనా?' అని అడుగుతుంది.

తనప్పుడు ఏమీతొణకకుండా గంభీరంగా 'ఔను' అనాలి. అంతే.

ఆమె 'ఎక్కడిది?' అని అడుగుతుంది.

అప్పుడైనా తను 'నాకథ పడింది' అని ఎప్పుడూ బయలుపడిపోకూడదు. ఇంకా నెమ్మదిగా 'నిన్ననే వచ్చింది' అనాలి.

ఆమె వెంటనే పేజీలు తిరగవేసి తనకథ చూస్తుంది. అమితమైన ఆశ్చర్యం పొందుతుంది. నిజంగా ఆమెను ఆశ్చర్యపడేటట్టు చేయడం ఎంతసంతోషకరమైన విషయం?— ఆసంగతి తలుచుకుని అతడు ఆనందం పట్టలేక పోయాడు.

రెండున్నరయింది. కాని ఇంకా విశాలం రాలేదు. ముఖం కొంచెం చెమటపట్టినట్లయితే గదిలోకి వెళ్ళి మరోసారి ముఖం తుడుచుకుని క్రాపు సవరించుకుని మళ్ళీ యథాప్రకారమే వచ్చి కుర్చీలో కూర్చున్నాడు. కాని ఏంలాభం ? మూడయింది – ఆతడు ఎవరికోసం ఇంతగా నిరీక్షిస్తున్నాడో ఆమె రాలేదు. చిన్న చప్పుడయేసరికి మందడిద్వారం తట్టు చూస్తున్నాడు. కాని ఎవరిజాడా లేదు. కాలంజరిగిపోతూంది. . .

ఇంకా అలాకూర్చుందికి అతనికి ఓపిక సడలిపోయింది. మందడిద్వారంచెంతకు వెళ్ళి విశాలాన్ని కేకవేయాలని ఒకటిరెండుసార్లు ప్రయత్నించాడు. కాని ఆమె రాకపోవడం వల్ల ఒకవేళ భర్తగాని ఇంట్లో ఉన్నాడేమోనని సంశయించి ఆప్రయత్నం విరమించుకుని వీధి తన్నే వెళ్ళవలెనని నిశ్చయించాడు.

సరస్వతిని—పాపం ఇంతవరకూ దాని తలంపే లేనట్లు ఎంతో నిర్లక్ష్యంగా ఒకమూలకు నెట్టిన సరస్వతిని— అందుకుని చేత్తో పట్టుకున్నాడు. తనే దానిని తీసుకునివెళ్ళి ఆమెకు చూపించవలసివస్తుందని అతనింతవరకూ భావించి ఉండలేదు—ఆచిన్న సంఘటన వెనుక 'అంతగర్వం, అంతపొంగు కూడ' దని ఏదేనా భగవన్నిర్దేశం ఉండిఉంటుందా ? ఏమో ? అతని కాసంగతి తట్టలేదు. పైమీద ఉత్తరీయం వల్లెవాటుగా వేసుకుని విశాలంఇంటికి టెక్కుగా నడుచుకుంటూ బయల్దేరాడు. మెల్లగా గుమ్మంఎక్కి వీధితలుపు జార్లవేసి ఉంటే తెరచి లోనికి వెళ్లాడు. విశాలం లోపల ఏదోపనిలో మునిగి

ఉంటుందనుకున్నాడు. అలాగైతే బాగానే ఉండును. అందుకు వ్యతిరేకంగా ఆమెచీడీలో చాపమీద తీరికగా కూర్చుని ఏదోపుస్తకం చదువుకుంటూంది.

అడుగుల చప్పుడయేసరికి ఆమెముఖమెత్తి అతనివంక చూసింది. ఆచూపు—ఏమిటా చూపు? ఆచూపులో వెనకటిప్రేమ, మాధుర్యం ఏమీలేవు సరికదా 'ఇతడెందుకు వస్తున్నాడు?' అనే తీక్ష్ణభావం అందులో అతనికి స్ఫురించింది. అబ్బాయి నిలువునా నీరైపోయాడు. ఏమిటాచదువుతున్న పుస్తకం? శాస్త్రిరచించిన కథలపుస్తకంవలె ఉంది. ఆమె కెలావచ్చింది? శాస్త్రి రెండు రోజులాయివచ్చి పక్కమేడలో బసచేసిన సంగతి అతనిస్మృతికి వచ్చింది. అప్పుడే అతనితో పరిచయంచేసిందా? ఇంతలోనే ఆమె నాతడు తనవలలో వేసుకోగలిగాడా? ఏమో, అలాగేకనబడుతూంది—అతడు సామాన్యుడుకాడు, ఆమె నిర్లక్ష్యభావం చూసి తను ఆమెకోసమే వచ్చినట్లు తెలియజేయడం అతని కిష్టంలేకపోయింది. అందుచేత తాను ఆమెభర్తకోసం వచ్చినట్లు 'మీఆయన ఇంట్లోలేడూ?' అని ప్రశ్నించాడు.

'లేరు' అని వెంటనే జవాబువచ్చింది.

అతడు నిరాశచెందాడు, ఆగొంతుకలో ఎటువంటి చలనంగాని, ఆతృతగాని ఏమీ లేవు. కేవలం తనభర్తకోసం వచ్చినమనిషిని చూసినట్లే చూస్తూంది. తను ఆమెకోసమే వచ్చినట్లు ఆమెకు తెలీదా? తెలీకేం? కాని తెలీనట్లే ఆమెకు తనతోఏమీ సంబంధం లేనట్లే నటిస్తూంది. ఇంకొకడైతే వెంటనే వెళ్ళిపోవలసినవాడే. కాని అబ్బాయి కెందుచేతనో కాళ్లురాలేదు.

కొంతసేపయాక 'సాయంత్రంగాని రాడు కావోలు!' అన్నాడు వెళ్ళిపోతున్నట్లు ముఖం తిప్పి.

'ఏం? ఆయనతో అంతతొందర పనేమైనా ఉందా?' అని అడిగింది.

పిడుగుపడ్డట్లయింది అబ్బాయికి—కాని ఆమె చలించలేదు!

'ఏంలేదు! నాకథచూస్తానని సరస్వతి ఒకసారి ఇమ్మన్నాడు; ఉన్నాడేమోనని తీసుకు వచ్చాను.' అన్నాడు.

అత డామాటలుఅనాలని అనుకోలేదు. కాని ఆమెకు తనయందున్న గౌరవభావం ఎందుచేతనో తగ్గిందని గ్రహించి దానిని తిరిగి నిలబెట్టుకోవాలన్న ఆతృతలో ఆమాటలు ఆత డనుకోకుండానే, అతని ఇష్టానికి వ్యతిరేకంగానే అతని నోటమ్మట వెలువడ్డాయి.

దానితో ఆమెకొంచెం ఆతృత కనబరుస్తుందని అత డనుకున్నాడు. తనకథలు ఎందులోనైనా ప్రకటింపబడాలని ఆమె తనకంటె ఎక్కువ ఆతృతపడుతూఉండడం అతనికి తెలుసు. అందులో సరస్వతివంటి పత్రికలో ప్రకటింపబడినప్పుడు ఆమె ఆనందానికి మేర ఉండదని అతని ఊహ.

కాని అతడు భావించినట్లు ఆమాటలు కూడా ఆమెహృదయంలో ఎటువంటి చలనం కలిగించలేకపోయాయి. ఆమె ఇంకానిర్లక్ష్యంగా అతని కథతోటిగాని, దానిప్రకటనతోటిగాని ఆమెకేమీ సంబంధంలేనట్లు 'అయిదైతేకాని రారు.' అంది.

'సరే; అంత తొందరేంలేదు.' అంటూ అతడు గిరుక్కున కదిలిపోయాడు—కాని అతనిహృదయం చాలాబాధపడింది. అతనికి చాలా చిన్నతనంవేసింది. 'ఛీ, ఏమిటింత అవివేకంగా ప్రవర్తించాను?' అని తనని తనే నిందించుకు

న్నాడు—మోహంఎంతటి వివేకులనుకూడా మూర్ఖులనుగా చేస్తుంది. తిన్నగా ఇంటికిమళ్ళీ మేజాపైని సరస్వతిని పడవైచి షికారుబయల్దేరాడు. ఆనడకలో ఎందుచేతనో వెనకటి టెక్కు, ఆదర్జా లేవు—హృదయంమీది దెబ్బంటే సామాన్యంకాదు.

అంతేనా? ఇంకా ఉంది.

ఆమరుచటిదినం ఉదయం అబ్బాయి విశాలంసంగతేమిటో కనిపెడదామని డాబామీదకు వెళ్ళి తెరచాపలసందులోంచి ఆమె పెరటితట్టు చూస్తున్నాడు. అతడు భావించినట్లే విశాలం తెల్లని సన్నచీరా, గులాబివన్నె రవికా ధరించి పూలసజ్జ పట్టుకుని లావణ్యరేఖవలె మెల్లగా పెరట్లోకి వచ్చింది. ఎందుకు? కేవలం పూలుకోసుకుందికే అని ఊహించడంకష్టం. ఆమె నల్లనిముంగురులూ, సన్నని పైటతెర చల్లనిగాలికి అల్లల్లాడుతున్నాయి. ఆమె జాజిపందిరికిందకు పూలు కోస్తూంది. శాస్త్రి వారిడాబామీద నిలుచుని ఆమెవంకే చూస్తున్నాడు. అత డలా చూడడం విశాలానికేమీ కష్టమనిపించలేదు ; పైగా సరదాగాకూడా ఉండవచ్చును— అతడు తనవంక చూస్తున్నాడని తెలిసినప్పుడల్లా ఆమె మరీ చకచకలాడుతూంది.

ఆమె కిందనున్న పూలన్నీకోసి పైకొమ్మలనున్న పూలు అందుకోవాలని పక్కనున్న సిమ్మెంటు తిన్నెమీద కెక్కి రెండుచేతులూ పైకిచాచింది. ఆసమయంలో గుండ్రని ఆమె బుజాలతీరు, విశాలవక్షపు ఉబుకూ మరీస్పష్టంగా గోచరిస్తున్నాయి అబ్బాయికి. శాస్త్రికి కూడా గోచరించవచ్చును. కాని ఆమెకాఆలోచనే లేనట్లు నటిస్తూంది.

అయినా ఆమె చేష్టలన్నీ శాస్త్రికోసమేనని అబ్బాయి సులువుగానే గ్రహించగలిగాడు. అవును ; తనకోసం ఆమె అలాప్రవర్తించిన సమయాలెన్నో ఉన్నాయి. ఆమె పక్కకు తిరిగేసరికి శాస్త్రి దృష్టి సరిగా ఆమెకళ్ళమీద వాలింది. ఆమె కృతజ్ఞతతో బదిలీతీర్చింది. ఇరువురిచూపులూ తిలకించేసరికి సర్వమూ గోల్పోయినట్టయింది అబ్బాయికి. అత డిలా భావించాడు:

'ఛీ, ఏమిటి దీనిసాహసం? అతడు వచ్చి ఇంకా రెండురోజులైనా కాలేదు ; అప్పుడే ఆతణ్ణి ఆకర్షించడానికి ఎన్నివేషాలు వేస్తూంది? తుచ్ఛురాలు! తనకోసం అలా నటించి ఎంతోకాలంకాలేదు! సిగ్గనేది ఒక్కరవ్వకూడా దీనికి లేదు కాబోలు?'

ఇంకా వారిచూపు లలాగే కలుసుకుని ఉన్నాయి—అబ్బాయి కిందకు దిగిపోయాడు.

ఇంతవరకు విశాలానికి ఎప్పుడూ తనుతప్ప వేరేలోకమే ఉండదనీ, తనని చూడకుండా ఒక్కపూటకూడా ఆమె ఉండదనీ అబ్బాయి భావించేవాడు. నిజమే—అబ్బాయి దర్శనంకోసం అనుక్షణము ఆమె వేగిపోయే సమయాలు, అతడు కనబడకపోతే ఒక్కపూట కూడా బతకలేనేమోనని ఆమె తపించిన సమయాలు ఎన్నో ఉన్నాయి. కాని అది కేవలం అతనిమీద ప్రేమచేతనేకాదు-వ
అవకాశం లభించకపోవడంచేతనే. ఆ
దృఢమైన పట్టు ఆమెకు దొరికినదా
రక్షణమందే తనని అతిసులువుగా
గలదని—విడిచిపెడుతుందని—అ
డర్థమయింది.

౫

శాస్త్రిని తలుచుకుంటూ...
పోతూంది. మొదటిసారి అతణ్ణి చూ
ఆవల్లెవాటు ఉత్తరీయం, ఆచక్కదన
ఖమూ, చిరునవ్వుతో ఎప్పుడూ ఏదో చమ

త్కారంగా మాట్లాడడానికి సిద్ధమవుతున్న పెదవులూ ఆతడూ ఆమెదృష్టిని బాగా ఆకర్షించాడు. ఆతనిమాటలు వినేసరికి, చూపుల చిత్రాలు చూసేసరికి అతనిమీద అభిలాష మరీ గాఢమై, అతణ్ణి ఆకర్షించాలనీ, అతణ్ణి చూస్తూ, ఆతనిమాటలు వింటూ ఎల్లప్పుడూ అతనిచెంతనే ఉండిపోవాలనీ ఆమె కనిపించింది.

శాస్త్రి? అవును. ఆంధ్రదేశంలో అతణ్ణి తెలీనివాళ్లెవరు? అతనికి నిండారా పాతిక సంవత్సరాలైనాలేవు. అప్పుడే అతనిపేరు దేశమంతటా మారుమ్రోగి పోతూంది. నాలుగైదు సంవత్సరాలనుంచి ఏపత్రికలో చూసినా అతని ఫోటోలే, అతనిగురించిన పొగడ్తలే, అతని వ్యాసాలే. కీర్తికాంత అతణ్ణి వలచి, అతనినుదిటిని ముద్దుపెట్టుకుంటూంది. అతడు గొప్పకవి, కథకుడు, విమర్శకుడు, తత్త్వవేత్త, ఇంకా ఏంకాకపోతాడు? యువకవులందరూ అతణ్ణి ఆదర్శకునిగా భావించి పూజిస్తారు. యువకులూ, విద్యార్థికులూ అతని మార్గాలనూ, వేషాలనూ ప్రతి చిన్న విషయంలో కూడా అనుకరించకుండా ఉండలేరు. అత డావూరు వచ్చి రెండుమూడు దిన ...ుంది. అతడు వచ్చినరోజున పురజనుల ...కి మేరలేకపోయింది. ఆదినమున ...లో అతని ఉపన్యాసం జరిగింది. ...డితులతోనూ, విద్యార్థికులతో ...కిపోయింది. అతడు కంటబడే ...కులలోనుంచి, యువకులలో ...దయసమయాన సముద్రపు ...కరకాళధ్వనులు చెలరేగి అతడు ...కు వచ్చిన పదినిముషాలవరకు ఆ ...యి. అంతగొప్పవాడు భార్యాసమేతుడై ఆవూరు రావడం ఆపురజనుల సుకృతఫలం— విశాలం ఇంటిపొరుగునే బసచేయడం ఆదంపతుల అదృష్టం.

ఆమరుచటిదినం ఆదివారం. అందరకూ శెలవు. కవులూ, పత్రికాధిపతులూ, పండితులూ, విమర్శకులూ అందరూ అతణ్ణి చూడడానికి, అతనితో పరిచయంచేసుకుందికి తిరగబడిపోతున్నారు. విశ్వనాథంకూడా వెళ్ళి అతని పక్కను కూర్చున్నాడు. విశాలంకూడా వెళ్ళి అతనిభార్యచెంత కూర్చుంది. అందరూ అతని కావ్యములలోని తలోపద్యమూ, తలోగేయమూ చదువమని, పాడమని కోరుతున్నారు. అతడు వాటిని చదువుతూఉంటే ఊపిరులను కూడా గట్టిగా విడవకుండా వింటూ తన్మయత్వంతో ఆనందబాష్పాలు రాలుస్తున్నారు. అతని పద్యములూ, పాటలూ రానివాళ్ళెవరు? విశాలంకూడా అతని కృతులలోని రెండుమూడు పాటలు పాడమని అతనిభార్య ద్వారా పురమాయించింది. వెంటనే అతడు వాటిని పాడేడు. అత డెంత సహృదయుడు? ఎవరిమాటాకూడా తోసిపుచ్చలేదు. ఏమిటిది? ఇదివరకు అతడు చాలాగర్విష్టిఅనీ, ఎవర్నీ లక్ష్యంచేయడనీ అతణ్ణిగురించి ఎన్నో పుకార్లు విన్నాది విశాలం. కాని నిజంగా ఆతణ్ణి చూసేసరికి తనువిన్న దాని కంతా వ్యతిరేకంగా ఉంది. అవన్నీ ఆతని గొప్పతనాన్ని చూసి ఓర్వలేని అసూయాపరుల కల్పనలని ఆమెకు బోధపడింది. తనుకోరడమే తడవుగా ఆతడు పాడడం, ఆతని ఉత్సాహం చూసి తనపైని ప్రత్యేకాదరణ చూపుతున్నాడేమోనని ఆమె మొదట భావించింది. కాని అందరి ఎడలా ఆమోస్తరుగానే ప్రవర్తించడం చూసి అది ఆతని స్వభావమే అని తెలుసుకో గలిగింది.

సాయంత్రం ఆమె ఇంటికి వెళ్ళింది

మొదలు ఆతని గురించే ఆలోచిస్తూంది. ఆతని గురించిన ఆలోచనలతో ఆరాత్రల్లా ఆమెకు నిద్రలేదు.

మర్నాడు ఉదయాన్నే విశాలం మామూలుగా పక్షులతో మేలుకుని దంతధావన చేసుకుని పూలుకోసుకుందికని సజ్జపట్టుకుని పెరట్లో జాజిపందిరికిందకు వెళ్లింది. పూలు ఎత్తున ఉన్నందున పక్కనున్న తిన్నెమీదనిలచి రెండు చేతులూ పైకెత్తి పూలందుకుంటున్న సమయాన ఆమెదృష్టియాదృచ్ఛికంగా ఎదుటిడాబాపైని నిలుచున్న శాస్త్రిపై నిలపడి ఆతడు చాలసేపటినుంచి తనవంకే పరికించి చూస్తున్నట్టు ఆమెకు తట్టింది. ఆమె నిలువెల్లా సిగ్గయింది. చప్పున రెండుచేతులూ కిందకుదించుకుంది. ముఖం వాల్చుకుంది. పాపం, అత డక్కడ నిలుచున్నట్టు ఆమెకేం తెలుసు ? కొంతసేపటికి ఇంకా అతడు ఉన్నాడో వెళ్ళిపోయాడో అని ముఖమెత్తి చూసేసరికి అత డింకా అక్కడే నిలుచుని ఆమెవంకే చూస్తున్నాడు. అతని కళ్ళలోనివెలుగు, ముఖంలోని ఆనందమూ చూసి కళ్లుతిప్పుకోలేక అలాగే ఉండిపోయింది విశాలం. కొంతసేపటికి తేరుకుని ఆమె లోనికి వెళ్ళిపోతూఉంటే శాస్త్రికళ్లు ఆమెను వెన్నాడుతున్నట్లనిపించి ఆమెకాళ్లు తొట్రుకున్నాయి. తననడకా, చేష్టలూ స్వాభావికంగా కనబడాలని ప్రయత్నించిన కొద్దీ ఆమె అడుగులు మరీ తడబడిపోవడం మొదలుపెట్టాయి. ఆమె లోనికివెళ్ళిందిమొదలు తిరిగి అతణ్ణి చూడాలనే ఆభిలాషతో ఆమె హృదయం తహతహలాడిపోతూంది.

అబ్బాయిసంగతేమిటి ? ఏమి టబ్బాయి సంగతి ! అతనిసంగతి ఇప్పు డెవరికి కావాలి ? అతడు విశాలానికి చిరపరిచితుడు కావచ్చును. పైగా రెండుమూడు మాసముల నుంచి ఒకర్నొకరు ఒక్కక్షణమైనా విడువజాలకుండా ఎంతోచనువుగా మెలగిఉండవచ్చును. ఒకరిప్రేమను ఒకరు పూర్తిగా అనుభవించి ఉండడంకూడా వాస్తవమే కావచ్చును. వాటన్నిటిలోనూ ఎంత సత్యముండాలో అంతసత్యం ఉంది.

కాని విశాలంమనస్సుకి స్థిరత్వంలేదు. ఎల్లప్పుడూ ఏదోనూతనత్వంకోసం వెతుక్కుంటూ ఒకస్థలంనుంచి ఇంకోస్థలానికి నిత్యమూ పరిభ్రమిస్తూ ఉంటుందికాని—ఒక్కచోట నిలకడగా ఉండిపోయే స్వభావంకాదు ఆమెది.

మధ్యాహ్నం రెండుగంటలయింది. భర్త ఆఫీసుకువెళ్లాడు. విశాలం చక్కగా తలదువ్వుకుంది. సన్ననిచీర కట్టుకుంది. అద్దంలో తన అందమంతా ఒకసారి చూసుకుంది. పురుషప్రపంచమంతా తనపాదాలచెంత నున్నట్లనిపించిందామెకు. తను చెయ్యవలసిందంతా కొంచెం ఆకర్షణీయంగా కనబడేందుకు అంతమాత్రం ప్రయత్నిస్తే చాలును. అందులో తప్పేముంది ? ఎవరుమాత్రం అలాచేయకుండా ఉంటారు ? పాతివ్రత్యం, పవిత్రతా-అవి ఆకర్షణలేని అవివేకపుస్త్రీలు వారి చేతకానితనాన్ని కప్పిపుచ్చుకునేందుకు చెప్పుకునే సమాధానాలని ఆమెకు తట్టింది. అంతే-శాస్త్రిఉన్న బసకు బయల్దేరడానికని అద్దం ముందు నిలుచుని మరోసారి చీరకుచ్చిళ్లూ, పైటా సవరించుకుంటూంది.

ఇంతలో వీధితలుపు మెల్లగా తెరచినట్లయి సావిట్లో ఏవో పదములచప్పుడు వినబడేసరికి ఎవరా అని వెలుపలికివచ్చి చూసింది—శాస్త్రి మెల్లగా వస్తున్నాడు !

విశాలం నిర్ఘాంతపోయింది. ఆతడే ఇలా తనింటికి వచ్చేభాగ్యం తనకు లభిస్తుందని ఆ

మె కలలోకూడా అనుకోలేదు. ఆతనిదర్శనం కోసం నిత్యమూ పరితపించిపోతున్న ఆమెకు అప్పుడెందుచేతనో కొంచెంబెదరు కలిగింది.

ఆతడు ముందుకువచ్చి 'పంతులుగారున్నారా ?' అని మృదువుగా ప్రశ్నించాడు.

ఆమె సంకోచిస్తూ 'లేరు ! ఇప్పుడే ఆఫీసుకు వెళ్లారు.' అంది.

'అలాగునా?' అని ఆతడు ఆగిపోయేసరికి ఆతడు వెళ్ళిపోతాడేమో అని ఆమెకు ఆందోళనకలిగింది. తనని వొదులుకోడం ఆమెకెంతమాత్రం ఇష్టంలేనట్లు అతికాపీనంతో కూడిన ఆమె చూపుల్లో ఆతనికి వ్యక్తమైనందున శాస్త్రి కొంచెంఆగి 'మళ్ళీ ఎన్నిగంటలకు వస్తారు ?' అని ప్రశ్నించాడు.

ఆమె చిరునవ్వుతో 'ఏమి, పనిమీదవచ్చినట్లున్నారు !' అని ఎంతో మృదువుగా అడిగింది.

'ఏమీలేదు...మీ ఇల్లోసారి చూదామనీ—' అన్నాడు చిరునవ్వుతో.

'అంతకంటేనా? రండి ! చూదురుగాని !' అంది విశాలం అమితమైన ఉత్సాహంతో. ఆదరపూరితములైన ఆమె పలుకులను త్రోసిపుచ్చలేక అతడు మెల్లగా ముందుకువచ్చాడు.

ఆమె ఎడమచేతివైపునున్న గదివైపు చూపి 'ఇలారండి!' అంది-ఆతడనుసరించాడు.

ఆత డాగదిలో చక్కని పోశ్చర్లలోనున్న గోహారు, సులోచన, సబిత మొదలైన సినీమానటుల ఫోటోలను తిలకిస్తున్న సమయాన విశాలం చప్పున ఏదో పనున్నట్టు వెలుపలకు వచ్చి వీధితలుపు గడివేసింది. తరువాత రెండవవైపునున్న గదికూడా చూపి వెనకటింట్లోకి దారితీసి శాస్త్రినిరమ్మని సంజ్ఞచేసింది. ఆతడు మెల్లగా అనుసరించాడు.

—సశేషము.

భారతదేశ సంస్థల ప్రోత్సహింపుడు

స్వల్పప్రీమియములు — ప్రత్యేకసౌకర్యములు — ఆధునిక పద్ధతులు.

1. 'ఎ' మొదలు 'జడ్' వరకుగల స్కీములు, 2. బిడ్డల విద్యావివాహముల స్కీము, 3. సమిష్టి జీవితభీమా, 4 స్త్రీలభీమా, 5. యావజ్జీవితపు ఫించను ఏర్పాటు, 6. భార్యాభర్తల జాయింటు లైఫ్‌స్కీము ప్రత్యేకసౌకర్యము.

అదియు నిదియు అననేల ? వీరువారననేల ? ఎల్లరకును అందుబాటులోనున్న జీవిత భీమాపాలసీని పొంది మీపోష్యవర్గమును పోషింపుడు.

కంపెనీ ఆర్థికస్థితి గాంచనగును.

గవర్నమెంటు సెక్యూరిటీ రు 2 లక్షలు.
జీవితమూలనిధి రు 6 ,,
చెల్లించిన క్లెయిములు రు 14 ,,
1933-34 లో చేసిన వ్యాపారము రు 35 ,,

ధారాళమైన కమీషన్, వేతనములపై పలుకుబడిగల ఏజెంట్లు కావలెను.

ఇట్టి విశేషసౌకర్యములు కలవు కాన నేడే వివరములకు సూపరింటెండెంటు

ది వీనస్ అస్యూరెన్సు కంపెనీ, (ఢిల్లి)

The Venus Assurance Company Ltd., Delhi.

బ్రాంచి ఆఫీస్ : 22, సెకండులైను బీచ్, మదరాసు.
లేక మీకు సమీపమునగల ఏ బ్రాంచి ఆఫీసుకైన వ్రాసి తెలిసికొనుడు.